

Hartay Csaba

## A levendula árnyékában

Rázkódtam a 47-es villamoson. Fél óra volt hazáig.  
Egyedül laktam pár hónapig. Milyen estéim voltak?  
Ziza néni naptárbejegyzéseit olvastam.  
„Tegnap délután piros köröket láttam pár percen át,  
majd eltűntek.”

Piros kör: a vörösboros pohár kocsonyás nyoma az asztalon.  
Olcsó borokat iszogattam esténként. Éjjel 11 körül aludtam el,  
reggel nyolc felé ébredtem. Az órák délután kezdődtek.  
Addig konditerem, ebéd, pihi és irány az iskola.  
Milyen unalmas így visszaolvasva, pedig nem volt az.

Nem is írtam verseket, semmit, hónapokig egy sort sem.  
Nem volt mit mondanom, mígnem az egyik szekrényben  
találtam egy írógépet. Befűztem a papírt, szokatlan módon  
elsőként címet adtam a versnek: A levendula árnyékában.  
Nem szólt semmi különösről, levenduláról főleg nem,  
vihar közelgett, arról írtam, meg hogy haza akartam menni.  
Hova haza? Álmomban még mindig a Szabadság utcában lakom.  
Szűk, emeleti lakás, tesómmal egy szobában.  
Éjjelente azt kiabálta, hogy anya, takarj be! Rohadt idegesítő volt.

